

סמל ששון עופר ז"ל

סמל ששון עופר ז"ל
בן 20 בנפלו

בן ז'קלין ופנחס
נולד בחדרה

ב-כ"ח באב תשכ"ב , 28/8/1962

התגייס ב-נובמבר 1980

התגורר בחדרה

נפל בעת שירותו

ב-כ' בניסן תשמ"ג , 3/4/1983

שרת בחיל הנדסה, חיל השריון

יחידה: גדוד אסף

נקבר בחדרה

חלקה: 3, שורה: 7, קבר: 2.

הותיר הורים, שתי אחיות - אורית ושגית
ואח - אסף

קורות חיים

עופר, בן ז'קלין ופנחס, נולד ביום כ"ח באב תשכ"ב (28.8.1962) בחדרה. עופר למד בבית-הספר היסודי "אחד העם" ובבית הספר התיכון הכללי בחדרה. מילדות הוא התבלט כתלמיד מחונן, רציני, מופנם ורגיש. הוא התרחק ממעשי הקונדס של חבריו בבית-הספר. שקדן היה עופר, דבק במשימות שנטל על עצמו. הוא מצא עניין רב בעולם החי, בציפורים וחרקים. בהיותו תלמיד בכיתה ו', העמיק עופר את הסתכלותו בטבע ובחי. הוא היה פעיל "בחברה להגנת הטבע", בבית-הספר שדה שבמעגן מיכאל והשתתף בחוג הצפרים. למרות אופיו הרציני והמופנם, פיתח עופר חוש הומור עדין. הוא המציא חידודי לשון מפתיעים בכתב ובשיחה, התבלט בכישוריו היצירתיים, היטיב לצייר וכתב שירים וחמשירים, שביטא בהם את רגשותיו על הסובב אותו. בהיותו בן 13 שנים לקראת חגיגת הבר-מצוה שלו, התקרב עופר מאוד לסבו, שהכין אותו לעלייה לתורה והדריך אותו במצוות הדת. הקשר בין המסורת ובין אהבתו את הארץ היה חלק מתפיסת עולמו. ככל שהתבגר, גברה התעניינותו בידיעת הארץ. הוא היה דבק באמונתו בזכות עם ישראל על ארץ-ישראל השלמה. שני נושאים היו אהובים עליו: ביולוגיה וארץ-ישראל, ובשניהם הרבה עופר לעסוק. בכיתה י"ב, כשהתקרב מועד גיוסו לצה"ל, הוא לקח חלק פעיל בארגון גרעין נח"ל, שנועד להתיישב באיזור גבעון שליד ירושלים. גם עבודות הגמר שלו בכיתה י"ב נסובו על שתי אהבותיו. עופר כתב עבודה על תולדות קיסריה הקדומה, ובד בבד כתב עבודה על נמלת הקציר. בחיפושיו אחר חומר על קיסריה, התנדב עופר לעבודות חפירה שביצעה משלחת

סמל ששון עופר ז"ל

ארכיאולוגית של האוניברסיטה העברית, בקיץ 1979. באשמורת האחרונה של הלילה הוא היה יוצא רכוב על אופניים מביתו בחדרה לקיסריה, ובשקט האופייני לו ביצע עבודתו בחפירות, ותוך כך עסק גם בריכוז חומר ספרותי על תולדות קיסריה. שאיפתו הייתה לשרת בגרעין נח"ל, שבהקמתו עסק. עופר גם התנדב ויצא לתקופת שירות קדם-צבאי בהתיישבות שבאיזור גבעון. אולם מסיבות חברתיות, התפרק גרעינו, ועופר מצא את עצמו משרת בחיל השריון. בתחילה הוא היה מאוכזב, ואף ביטא במרירות את אכזבתו, אבל השלים ואמר: "הלא גם השריון חיל הוא בצה"ל", ומילא את חובותיו במסירות.

בנובמבר 1980 גויס עופר, עבר אימוני טירונות, השתלם בכמה קורסים והצטיין בהם. בשלב זה הוא קיווה שיישלח לקורס מפקדי שריון, אבל מפקדיו העדיפו לשלוח אותו לקורסים מקצועיים. הוא התקדם בסולם הדרגות, והגיע לדרגת סמל.

עופר השתתף במלחמת "שלום הגליל". אחרי המלחמה, הוטל עליו לטפל בשיפוץ טנקי-גישור שנפגעו בקרבות. הוא ביצע את עבודתו זו במסירות ובמיומנות, ומפקד גדודו ביקש להציע אותו כמועמד לקורס קצינים, אבל הפעם סירב עופר להצעה. הוא היה שקוע בעולמו הפנימי, היצירתי, הוא הרבה לצייר, להתבונן בטבע, וביצירתו מצא ביטוי לכישוריו ולרגשותיו המופנמים.

ביום כ' בניסן תשמ"ג (3.4.1983), נפל עופר בעת שירותו בתאונת דרכים. בן 20 שנים הוא היה במוותו.

הוא הובא למנוחות בבית-הקברות הצבאי בחדרה. עופר השאיר אחריו הורים, שתי אחיות ואח.

מפקד יחידתו כתב עליו במכתב נחומים למשפחתו: "עופר היה אהוד מאוד על חיילי הגדוד ומפקדיה, אף ששהה עמנו תקופה קצרה. לא היה אפשר שלא להכיר את אופיו המיוחד ולאהוב אותו. הוא היה שקט, ביישן, מסוגר ומכונס בתוך עצמו, אחד האנשים היפים עמוק עמוק בפנים. תמיד אהב לעזור לחבריו, ולא היסס לוותר על טובתו האישית למען אחרים. הוא אהב לצייר, ליצור. אהב טבע ונוף, אהב את החיים".

לזכרו הופיע ספר, ובו העלו בני משפחתו וחבריו קווים לדמותו. בספר הופיעו מקצת מיצירותיו, ציורים ושירים, ושתי עבודות שכתב בבית-הספר התיכון על תולדות קיסריה הקדומה ועל נמלת הקציר.

דברים לזכרו מאת פיני דגן, מג"ד 601

עופר ששון,

קבלתי את עופר אחרי המלחמה כמפקד אחד מטנקי הגישור. הטנקים הענקיים עמדו אז נטושים ו"קרועים" לאחר שעברו את המלחמה ואת התרגילים שבאו אחריה. לאחר שיחת היכרות חטופה כמעט ולא באנו במגע. הוא -שקט, ביישן במקצת ונחבא. לקח את פרויקט שיקום הטנקים ולימוד המקצוע - מקצוע ה"טגש" כאתגר והשקיע רבות. את מעשיו עשה בחריצות והשתדל לא להתבלט, אך סחף את חבריו לצוות לעבודה, ללא לאות, על הטנקים. בתוך זמן קצר צבר ניסיון רב ומקצועיותו הוכחה לא פעם. אני הייתי עסוק מאוד באותה תקופה ועומס העבודה לא איפשר לי להתעסק עם בעיות קטנות, אבל זכור לי שלא היתה פעם שביקש לדבר איתי ולא קיבלתי אותו תוך כך שאני מפנה עצמי מכל עיסוק. אני יודע למה, אולי משום שהוא דיבר לענין בקצרה, תוך שהוא מתרכז בעיקר, ואולי בגלל המיוחדות שבו.

רציתי שהוא ילך לקורס קצינים ויחזור לגדוד כמפקד מחלקת הטג"שים, אבל הוא סירב, בעדינות אך ללא פשרות. בעופר היה משהו מיוחד. משהו שקשה להגדירו, כשהסיבה העיקרית היא היותו כ"קרחון" (כך הגדרתי אותו), מעט מאוד גלוי והרבה נסתר. הרבה התרוצצויות, יוזמות שקטות, התנדבויות למשימות לא לו. את רגשותיו ומחשבותיו - דמיונותיו - ביטא בציור. אהב את הטבע, את האדמה, והקדיש לכך חלק ניכר מזמנו החופשי. והנה, לאחר שהכרנו כה מעט, וכמעט לא חשף מעצמו, אני בא להספידו. ואולי מוטב שאצטט לפרידה מספר מילים משל ע' הלל, שיבטאו את הרגשתנו: "הנה שבת אל האדמה הזאת שאהבת פשוט אהבת ואנחנו רעיך עומדים ותוהים הנה הלכת..."

דברים לזכרו מאת מיכל - חברתו ליחידה

"משפחת ששון, ביושבי לכתוב מילים על עופר, קשה לי לבטא במילים רגשות של לב. עלעלתי בספרי משוררים שאני אוהבת, קיויתי למצוא איזה שיר שיבטא בדיוק את רגשותי, אבל לא מצאתי דבר שיתאר ויתאר את עופר על כל צדדיו. לא מצאתי - אולי מכיוון שהיה כל כך מיוחד, עופר שלכם. לכן כותבת אני לכם ורוצה לספר על העופר שאני הכרתי ומקווה שמילים פשוטות של לב ישכילו לעשות זאת ממשוררים. למעשה לא היטבתי להכיר את עופר. לא מפני שלא רציתי ולא מפני שלא היה זמן, ההיפך הוא הנכון. שרתנו יחד והיו הזדמנויות לשוחח - אם בגדוד ואם בפגישות קצרצרות בימי ראשון בבוקר בטרם העליה ללבנון. אבל עופר העדיף לשמור לעצמו רגשות, מחשבות ושאיפות. ידעתי היטב שעמוק עמוק בתוך העינים הכהות והרציניות חבויה חוכמת חיים, חבויים רגשות. כמה חבל שעופר לא שיתף בהם אחרים. כבדתי והערכת אתו על כך, קנאתי ביכולת שלו לחיות כל כך בשלווה עם עצמו, לא להטריד אלא לשאול שאלות ולמצוא את התשובה לבד. הערכת אתו במיוחד נוכח העובדה שיחד עם המופנמות הזו שלו, ידע עופר להתחשב, לתת מעצמו, להושיט יד לחבר. הוא עשה זאת במעשים פשוטים ורגילים ועזר בכל דבר שהצריך עוד יד אדם. בשקט, בלי מילים אך עם כל הלב. בלי מילים אך בציורים. ותמונתו האחרונה חולפת במוחי: עופר יושב במרכזיה שבגדוד, מלקט פיסות נייר ומצייר עליהם. הוא צייר טבע ונוף, בתים וחומות, אנשים רציניים ומחייכים ואפילו דימויניים ומשעשעים, והראה לי את ציוריו בשקט, בלי מילים, אך עם כל הלב. כזה היה עופר. ועליכם להיות גאים על שהיה לכם בן כזה. אתכם, מיכל - חברתו ליחידה",

דברים לזכרו מאת אמו

גוזל היה עופר בשבילנו ובשביל המשפחה, גם כשגדל והיה לנער חסון ורחב כתפיים. איך נשכח את הלילות ללא שינה, והימים ללא מנוחה, שהשקענו בשמירה על שלומנו, את המבט השובב והמרגיז בשובו מבית הספר. איך נשכח את הלילות ללא שינה בזמן היותו חייל ובתקופת מלחמת שלום הגליל. רק בחופשותיו היו לילותינו ללא נדודי שינה, רק בהן חיינו בביטחה כי מאומה לא יקרה לו, כי עופר נמצא עימנו. אט אט התרגלנו לעובדת שחרורך הקרוב ומצפים היינו יחדיו לתחילתה של דרך חדשה, שמחים ומאושרים על כך. ובמלאת סאת אושרנו פגע בנו האסון. יד זדונית קטפה אותך, פרח צעיר ורך המתחיל לפרוח בגן המשפחה, והשאירה אותנו המומים וכואבים.

דברים לזכרו מאת אחיו ואחיותיו

אחינו עופר,

"את אחינו עופר נזכור לעד, כי איך אפשר לשכוח את שהשקיע בנו, אחיו הקטנים, מיטב זמנו ומירצו. אהבנו אותו בכל לבנו, והוא השיב לנו אהבה שחשנו בה בכל מילה שיצאה מפיו ומכל יצירה - בציור ובפיסול - שהקדיש לנו, אחיו הקטנים. עם גיוסו חשנו גאווה, וכל חופשה איתו היתה חוויה, הן בסיפוריו המרתקים - עם כל הגוזמאות שבהן - והן בטיולים המשותפים שטיילנו עימו בסביבה. בטיולים אלה למדנו להכיר ולזהות עופות, פרחי בר וחרקים שונים. "נלך לטייל אל אמא אדמה" - כך היה אומר. אך אמא אדמה לקחה אותו אליה, גזלה אותו מאיתנו בעודו צעיר והשאירה אותנו המומים ונפחדים".

דברי נחומים מאת מפקד יחידתו

מפקד יחידתו כתב עליו במכתב נחומים למשפחתו: "עופר היה אהוד מאוד על חיילי הגדוד ומפקדיה, אף ששהה עמנו תקופה קצרה. לא היה אפשר שלא להכיר את אופיו המיוחד ולאהוב אותו. הוא היה שקט, ביישן, מסוגר ומכונס בתוך עצמו, אחד האנשים היפים עמוק עמוק בפנים. תמיד אהב לעזור לחבריו, ולא היסס לוותר על טובתו האישית למען אחרים. הוא אהב לצייר, ליצור. אהב טבע ונוף, אהב את החיים".

עופר ששון

עופר נולד בנתניה. בן ראשון להוריו ז'קלין ופנחס ונכד ראשון במשפחה.

לאחר שנתיים עברה המשפחה לגור בחדרה, ועופר החל לימודיו בגן הילדים. למד בבית"ס הממלכתי "אחד העם" ולאחר מכן בתיכון חדרה, במגמה הביולוגית. באותה תקופה של התיכון הצטרף לגרעין נח"ל, שהחל להתארגן במסגרת "גוש אמונים". "החילוניים של גוש אמונים" - קראו להם בתקשורת. הגרעין שהתקבל רשמית לגוש אמונים היה אמור לעלות על אדמות "תרצה" שבואדי פרעון.

לפני גיוסו ב - 16.9.1980 היה צריך לשרת חודשיים עם כל חברי הגרעין - שרות טרום צבאי - בגבעון. בד בבד עזר בהתיישבות "חדשה" ליד גבעון. להוותו התפרק הגרעין וחבריו פוזרו, עם הגיוס, ביחידות צבא שונות. עופר כוון לשריון, אף כי נתכוון למודיעין. אבל גם בשריון מצא דרכו והתקדם. עבר קורס מט"קים והשתתף במלחמת שלום הגליל. לאחר המלחמה הועבר להנדסה קרבית והתמחה במקצוע הטג"ש

עופר ששון

כמפקד טנק גישור. התכונן ללמוד בטכניון לאחר שחרורו,
אולם באחת מחופשותיו בכ' בניסן תשמ"ג (3.4.1983) נספה
בתאונת דרכים.

ל ד מ ו ת ו

עופר היה רגיש באופיו ומופנם כלשהו. לא השתתף במעשי
קונדס משום החשש לגרום צער לזולת. היחס הטוב לאדם
והצורך לבוא לעזרתו גברו על יצר השובבות. התייחסותו זו,
הרצינית, לזולת ולחיים בכללם, לא מנעו אותו מלפתח חוש
הומור דק, שבו שילב חידודי לשון מיוחדים.
לעתים, בשיאו של מתח בכיתה, דיה היתה בפנינת לשון שלו
כדי להחזיר את הכיתה למסגרת לימודים פוריה. עם זאת עדין

עופר ששון

ומנומס היה ולא הרים מעולם את קולו, גם בסערת ויכוח.
כבר בכיתות הגבוהות של ביה"ס היסודי, הביאה אותו
הסקרנות הספונטאנית שלו לגלות את עולם החי, את בעלי
הכנף והחרקים, והשתלב בחוגים של החברה להגנת הטבע.
מכאן המשיך, באופן טבעי, למגמה הביולוגית בביה"ס
התיכון. אהבת הארץ - ארץ ישראל השלמה, מלאה את ליבו.
לפני השירות הצבאי ביטא זאת באמצעות הטיולים הרבים שערך
ברחבי הארץ ובאמצעות גרעין הנח"ל אליו הצטרף.
עופר היה נוח לבריות - למוריו, לחבריו, ולאדם - מתון
ושקט. בשקט וביטחה התמודד עם משברים. רק הברק בעיניו
גילה שמץ מהסערות פנימיות ומשהו מברק היצירה.
אהבה רבה היתה בו לציור.
תחילה צייר על כל דף ופיסת נייר ללא הבחנה, אולם עם
הזמן החלו ציוריו לקבל צורה, אופי וסגנון. ולא הספיקו
כוחות היצירה אשר בו - שזה אך החלו להתגלות - לבוא לידי
גילויין.

עופר ששון

עופר ששון,

קבלתי את עופר אחרי המלחמה כמפקד אחד מטנקי הגישור.
הטנקים הענקיים עמדו אז נטושים ו"קרועים" לאחר שעברו את
המלחמה ואת התרגילים שבאו אחריה.
לאחר שיחת היכרות חטופה כמעט ולא באנו במגע. הוא -שקט,
ביישן במקצת ונחבא. לקח את פרויקט שיקום הטנקים ולימוד
המקצוע: מקצוע ה"טגש" כאתגר והשקיע רבות.
את מעשיו עשה בחריצות והשתדל לא להתבלט, אך סחף את
חבריו לצוות לעבודה, ללא לאות, על הטנקים. בתוך זמן קצר
צבר ניסיון רב ומקצועיותו הוכחה לא פעם.

אני הייתי עסוק מאוד באותה תקופה ועומס העבודה לא איפשר
לי להתעסק עם בעיות קטנות, אבל זכור לי שלא היתה פעם
שביקש לדבר איתי ולא קיבלתי אותו תוך כך שאני מפנה עצמי
מכל עיסוק. איני יודע למה, אולי משום שהוא דיבר לענין
בקצרה, תוך שהוא מתרכז בעיקר, ואולי בגלל המיוחדות שבו.
רציתי שהוא ילך לקורס קצינים ויחזור לגדוד כמפקד מחלקת

עופר ששון

הטג"שים, אבל הוא סירב, בעדינות אך ללא פשרות.
בעופר היה משהו מיוחד. משהו שקשה להגדירו, כשהסיבה
העיקרית היותו כ"קרחון" (כך הגדרתי אותו), מעט מאוד
גלוי והרבה נסתר.
הרבה התרוצצויות, יוזמות שקטות, התנדבויות למשימות לא
לו. את רגשותיו ומחשבותיו - דמיונותיו - ביטא בציור
אהב את הטבע, את האדמה, והקדיש לכך חלק ניכר מזמנו
החופשי.

והנה, לאחר שהכרנו כה מעט, וכמעט לא חשף מעצמו, אני בא
להספידו. ואולי מוטב שאצטט לפרידה מספר מילים משל ע'
הלל, שיבטאו את הרגשתנו:

"הנה שבת אל האדמה הזאת שאהבת

פשוט אהבת

ואנחנו רעיך עומדים ותוהים

הנה הלכת..."

פיני דגן, מג"ד 601

עופר ששון

"משפחת ששון,

ביושבי לכתוב מילים על עופר, קשה לי לבטא במילים רגשות
של לב.

עלעלתי בספרי משוררים שאני אוהבת, קיויתי למצוא איזה
שיר שיבטא בדיוק את רגשותי, אבל לא מצאתי דבר שיתאים
ויתאר את עופר על כל צדדיו.

לא מצאתי - אולי מכיוון שהיה כל כך מיוחד, עופר שלכם.
לכן כותבת אני לכם ורוצה לספר על העופר שאני הכרתי
ומקווה שמילים פשוטות של לב ישכילו לעשות זאת ממשוררים.
למעשה לא היטבתי להכיר את עופר. לא מפני שלא רציתי
ולא מפני שלא היה זמן, ההיפך הוא הנכון. שרתנו יחד והיו
הזדמנויות לשוחח - אם בגדוד ואם בפגישות קצרצרות בימי
ראשון בבוקר בטרם העליה ללבנון.

אבל עופר העדיף לשמור לעצמו רגשות, מחשבות ושאיפות.
ידעתי היטב שעמוק עמוק בתוך העינים הכהות והרציניות
חבויה חוכמת חיים, חבויים רגשות. כמה חבל שעופר לא שיתף

עופר ששון

בהם אחרים. כבדתי והערכת את אותנו על כך, קנאתי ביכולת שלו לחיות כל כך בשלווה עם עצמו, לא להטריד אלא לשאול שאלות ולמצוא את התשובה לבד.

הערכת את אותנו במיוחד נוכח העובדה שיחד עם המופנמות הזו שלו, ידע עופר להתחשב, לתת מעצמו, להושיט יד לחבר. הוא עשה זאת במעשים פשוטים ורגילים ועזר בכל דבר שהצריך עוד יד אדם. בשקט, בלי מילים אך עם כל הלב. בלי מילים אך בציורים. ותמונתו האחרונה חולפת במוחי:

עופר יושב במרכזיה שבגדוד, מלקט פיסות נייר ומצייר עליהם. הוא צייר טבע ונוף, בתים וחומות, אנשים רציניים ומחייכים ואפילו דימויניים ומשעשעים, והראה לי את ציוריו בשקט, בלי מילים, אך עם כל הלב.

כזה היה עופר. ועליכם להיות גאים על שהיה לכם בן כזה. אתכם,

מיכל - חברתו ליחידה.

עופר ששון

אחינו עופר,

"את אחינו עופר נזכור לעד, כי איך אפשר לשכוח את שהשקיע בנו, אחיו הקטנים, מיטב זמנו ומירצו. אהבנו אותו בכל לבנו, והוא השיב לנו אהבה שחשנו בה בכל מילה שיצאה מפיו ומכל יצירה - בציור ובפיסול - שהקדיש לנו, אחיו הקטנים. עם גיוסו חשנו גאווה, וכל חופשה איתו היתה חוויה, הן בסיפוריו המרתקים - עם כל הגוזמאות שבהן - והן בטיולים המשותפים שטיילנו עימו בסביבה. בטיולים אלה למדנו להכיר ולזהות עופות, פרחי בר וחרקים שונים. "נלך לטייל אל אמא אדמה" - כך היה אומר. אך אמא אדמה לקחה אותו אליה, גזלה אותו מאיתנו בעודו צעיר והשאירה אותנו המומים ונפחדים".

אחיו ואחיותיו

עופר ששון

גוזל היה עופר בשבילנו ובשביל המשפחה, גם כשגדל והיה
לנער חסון ורחב כתפיים. איך נשכח את הלילות ללא שינה,
והימים ללא מנוחה, שהשקענו בשמירה על שלומו, את המבט
השובב והמרגיז בשובו מבית הספר. איך נשכח את הלילות
ללא שינה בזמן היותו חייל ובתקופת מלחמת שלום הגליל.
רק בחופשותיו היו לילותינו ללא נדודי שינה, רק בהן
חיינו בביטחה כי מאומה לא יקרה לו, כי עופר נמצא עימנו.
אט אט התרגלנו לעובדת שחרורך הקרוב ומצפים היינו יחדיו
לתחילתה של דרך חדשה, שמחים ומאושרים על כך.
ובמלאת סאת אושרנו פגע בנו האסון. יד זדונית קטפה אותך,
פרח צעיר ורך המתחיל לפרוח בגן המשפחה, והשאירה אותנו
המומים וכואבים.

אמא

יד לבנים - חדרה

עופר ששון
בן ג'קלין ופנחס ששון

28/08/62
03/04/83

ל"ח באב תשכ"ב
כ' בניסן תשמ"ג

נולד ביום
נפל ביום